

FREUD NA FACEBOOKU

DAVOR IVANKOVAC

SADRŽAJ

STATUS (PARANOIČAN)	1
Prilog poetici autošpijunaže	2
APOLOGIJE VOĆU, ZAUSTAVLJENOM VREMENU I RASPETOM KRISTU (SOCIJALNO ANKSIOZAN)	4
I. <i>Krošnje žutih bresaka su divne</i>	5
II. <i>Kruške zriju iz sredine prema van</i>	6
III. <i>Uglavnom se rodimo prerano ili prekasno za nekoga</i>	7
IV. <i>Prerano probuđen, ponekad isplivam uz smiješak</i>	8
V. <i>U svakom grozdu živi mali žuti pauk</i>	9
VI. <i>Smirenih ruku i bestežinskog koraka</i>	10
VII. <i>Ponekad se budimo prerano za jutro</i>	11
AMPUTIRANOJ EMOTIVNOSTI, VELIKIM HRVATIMA I PARANOIČNIM LJUDIMA-GUŠTERIMA (MANIČNO-DEPRESIVAN)	12
Pripovijest o ježevima	13
Ljubavna 2011. (I Bog je umro, draga...)	15
Screensaver, teške riječi	16
Prošeci kao Hitchcock (Rekla je)	17

Nedjelja popodne	18
Tobogan	19
Nemetaforična pjesma o globalnom zatopljenju	20
Što bi Freud na Facebooku	21
Jutro jasnije od Hirošime	23
Dinosauri	24
Helex, Tramal i rakija	25
Fraktalna (hrđa decentriranog subjekta)	26
Uvijek u potrazi (Knjiški moljac)	28
Bolesničko pomazanje	29
Dan državnosti	31
Kip domovine 20**	32
Brabonjci	33
Poetika napetosti (intermedijalna)	34
Fantomski ud	35
Andromeda	36
BILJEŠKA (TJESKOBAN)	37
As the Dark Wave Swells	38
ZABORAVLJENI BUMERANG (OPSESIVNO KOMPULZIVAN)	40

Dar	41
Jedna noć u Nuštru (A. D. 1991)	42
Jedan nuštarski dan (A. D. 2011)	43
Neutrino, za šankom	44
Titlovi	46
Spas za slamku	47
Crni flomaster	48
Kviz neznanja	49
Zatišje	50
DEAKTIVACIJA (NEUROTICAN)	51
Nesentimentalna pripovijest o kiši	52
Knjiški moljac II (Kuhinjske nebuloze)	54
Prag boli	57
Staklene oči	58
Plavo	59
Kapitulacija	60
Slabo trotočje teksta	61
O autoru	62
Impresum	63

STATUS (PARANOIČAN)

PRILOG POETICI AUTOŠPIJUNAŽE

Tiho prilazeći vratima naćulujemo uši,
špijunki priljublujemo oko.
Između nade i straha, u podrumskom mirisu stepeništa,
najteže je probiti vlastiti *password*.

Konkavnost zrcala u dnu predsoblja
ne reducira u potpunosti glagole i veznike.

Namještajući nenamjestivo pred izlazak u grad
sjećamo se svih propuštenih neprilika.
Opomene: ti si samo lijep – sve ostalo je sintaksa.

Odustani dok možeš, riječi će te izdati,
prije nego pozvoniš zatajit će te triput.

I plansko tovljenje u krevetima
ljudi koje možda poznaješ.
U vječnom kablovskom plavetnilu
masturbacija ispuhanih libida
zaoblila je kutove životnoga prostora.
Popunila metonimijske kratere u kaučima.

Odustani dok stigneš, hvataj zadnju slamku.

Tu je izoštreći prezir prekinutih prijateljstava
poput noževa u kuhinji,
a čula istančana na previđenim rođendanima.
I cjelonoćna bockanja Usuda *tu* su znakovitija
od ljubopitljive skrbi nad biljkama s balkona,

a štrikovi isprani za noćnih tarifa,
mirisni i omekšani,
u napetom su iščekivanju izbljedjeloga srama.

I redovna rezanja noktiju, presvlačenja donjeg rublja –

da nas ne bi nespremne i u jadnom stanju
iznenadila kakva nepredviđena ljubavnica,
neproreknuti patolog.

APOLOGIJE VOĆU, ZAUSTAVLJENOM
VREMENU I RASPETOM KRISTU
(SOCIJALNO ANKSIOZAN)

I.

Krošnje žutih bresaka su divne
i promičem kroz njih lako poput Voyagera...
ali sag pootpadalih bresaka nije nadrealan
kao polje lubenica.

Licem skupljam razapete niti,
paučinasti kalup prve melankolije.

Rat je dobar i uči nas o Bogu:
rupe od gelera rasute po svodu
propustile su do nas vječno svjetlo onostranosti.

Ona je također divna i prilazi mi kao
bitka izgubljene strategije.
Ona je Termopil i Vukovar gdje padaju svi mostovi,
a zarezi bujaju u zapreke i barikade.

Ali ja čekam kamion pun lubenica
da se opet prevrne i raspe
opustjelim poljima iza njenih leđa,
da se prevrnu sve prikolice.

Gdje su ose koje će ih rasturit,
gdje ste, vi čelični, vi pčelinji?

U Nuštru je groblje dudova.
I dunja i žalosnih vrba.
I predaka iz njihovih sjena.

II.

Kruške zriju iz sredine prema van,
obrnuto od nas,
ali iz sredine prema van i trunu,
kao i mi.
Rano otežale, same otpadaju nezrele,
ravno u zdjele moje kuhinjske tišine.

Već dugo, napušten od Vremena, stoji zidni sat.

I raspeti Krist pokraj, zaustavljen u trenu
ionako vječne agonije: zar Mu nikad nije dosta –
u autima i spavaćim sobama,
knjižnicama, kupaonicama, kolodvorima...

Možda bi sve *stalo* da kupim novu bateriju, možda bi...
Nekad želim pokušati, želim, ali ne mičem se,
baš poput Njega i nezrelih krušaka na stolu.

A prečesto još, baš poput Njega, zapravo ne želim ništa.

Ah, taj Krist moje kuhinjske samoće: širom raširenih ruku –
kao da se neprekidno predaje.

Gledamo se. U tišini.
Primjereno šutljivi Sin,
nezrele kruške na stolu, i ja.

III.

Uglavnom se rodimo prerano ili prekasno za nekoga
tko bi nas u suprotnom volio, podgrijavao nam
večere, popodnevim glačao košulje.

Ukolo pleo brižno poput pauka, ovih u krošnjama
trešanja i kajsija...

Redovno brisao prašinu sa svega,
pokućstva, ljubavi i Krista.

Ovako samo premišljamo o nužnom poretku stvari.

Dane provodim čitajući Badioua i skupljajući šljive
za rakiju i pekmez.

Jer šljive su dobre i dobra jaka rakija je skupa,
pekmez najukusniji.

A *kraj filozofije* bi lako mogao nastupiti
u srpanjskoj omari pod stablima, upravo
pod okriljem ovih teško ovješanih grana.
No ne brinem za to.

U predvečerje, nasred dvorišta se perem,
slabo jedem, uspavljujem se *Novim zavjetom*.
U *Drugoj poslanici Korinćanima* stoji
da djeca nisu dužna stjecati blago roditeljima,
već obratno, roditelji djeci (12, 14).

Gutam sedative, liježem.
Mirne savjesti
tonem u paklenske snove.

IV.

Prerano probuđen, ponekad isplivam uz smiješak.
Ustajem, hodam po kući, sjedam u kuhinju.
Prilazim stablu kruške i jednu dodirujem nosom.
Govorim joj, njoj, ordenu bez časnika i dezertera:
Vidio sam odraz u kruški mogega lifta.
Ona se osmjehuje, ja samujem u kuhinji.

Ali zašto lift, pitam podižući pogled.
Jesu li i snovi samo dio nužnog poretka?

Kućni bog odgovara: Dijete, logika sna je
nepoznati leteći subjekt,
i možda je to karika
lanca koji nedostaje.

A lift je dvosmjerno prometalo, shvati, kao
šinobus Vinkovci – Borovo. Tko ima uši, nek čuje.

Čujem: ovdje je Riječ, tamo je značenje,
zlorabim Filozofa, kao da Bog ne zna, i potom,
na kraju evolucije, egzistiram kao lovac i sakupljač.
Tuđih stihova i dozvoljenog voća.

V.

U svakom grozdu živi mali žuti pauk
i opire se mlazu vode
ustrajnije od svoje besmislene paučine.

Što li očekuje u njoj osim samog grozda
i tko je tu zapravo uhvaćen u koga?

Možda se nada očuvati ga cijelim,
fraktalnu ljepotu, kad nam ispadne iz ruke
i bobice se razlete po tlu...
poput prevrnutog transporta lubenica.

Voda je ledena i trenutno hladi
netom ubrano voće.

Pauk otpada i odnosi ga bujica.

Tek tada zatvaram slavinu
i otkidam bobice,
jednu po jednu,
stavljam ih u usta i zurim u prazno.

VI.

Smirenih ruku i bestežinskog koraka
u vlastitom vrtu berem zadnje dozvoljeno.

Jer sam zadnji čovjek pod krošnjama ovih jabuka
mislim često ne dam vragu mira:
Tvorac iz vrta prognan je u kuhinju,
ali otkud Zmija u božanskom Edenu?
I tko ju je pustio da remeti i kuša?

Ovdje nema zmija, dobacuje mi susjed,
tek skakavci i mravi, bumbari i ptice.
I komšijske mačke što vrebaju na krtice.

Jesam li ovdje da ugazim u mravinjak?

Jabuke su dobre za rakiju i sok –
i daju vitamine i zakon gravitacije.

A netko će mi napraviti kolače... sigurno...
Možda baš *ona*, s receptom i kerubinom,
strašna kao zastave nad vojskama.

Kako je lijepa ova grana.

Opet sam gladan i klonim se vrućine.

Penjem se u krošnju, izvlačim remen.

Posvuda uokolo
crvena, žuta i zelena sunca.

VII.

Ponekad se budimo prerano za jutro,
za ježeve, lasice i cvrčke.

Ali ipak znam: još stignem pokidat sve niti
i ostaviti trag kao puževi na breskvama.

Granje višanja je golo, orasi čekaju svoj red,
i dobro da je tako, jer volim sva ta stabla
od proljeća do zime.

A volim ih i kad ih više nema,
malina, dudova i dunja,
i već godinama ne pazim gdje gazim
dok tiho promičem kraj plotova i kuća.

I kad ih izjedaju crvi sumnje, duboko iznutra,
kao nezrele kruške, Krista i mene.

Sjednem i razmislim i sve jasno vidim:
volim mnogo toga,
i ovog plavookog žgoljavca s križem,
a baterija za Vrijeme da se nikad ne kupi!

Sve bi moglo *prestati i proći*
i kako bismo išta mogli trajno voljeti.

Ovako život stoji: ono što prođe, opet se vrati,
a ponešto dođe i ostane zauvijek.

Godišnja doba i uspomene na njih.
I dobro dok je tako.

AMPUTIRANOJ EMOTIVNOSTI, VELIKIM
HRVATIMA I PARANOIČNIM LJUDIMA-
GUŠTERIMA
(MANIČNO-DEPRESIVAN)

PRIPOVIJEST O JEŽEVIMA

Napredovati od općeg k pojedinačnom.

Reći: ljubav su ježevi pregaženi
po vinkovačkim predgrađima nije isto
kao i reći: dugo sam u dvorištu imao dva ježa.

Noću bi se glasali svojim neobičnim
ježevskim jezikom,
te sam znao izlaziti u mrak i pod slabim svjetlom
mobitela i zvijezda
gađati ih papučama i metlom.

Ne izravno njih doduše, već onako, pokraj,
tek ih preplašiti, otjerati,
da zašute zbog susjedstva.

Doista, bilo je to najčudnije glasanje
koje sam ikada čuo, nalik soptanju i kričanju,
jeziva izvanzemaljska svađa.
Agonalni stadij ili ljubavni zov mužjaka i ženke?

Kretali su se gegavo i sporo, a na najmanji
znak svjetlosti smirivali.
Potom bi odlazili nekamo u noć, u kućicu, kao i ja.

Sutradan bih skupljao papuče i metlu, misleći:
nema veze, neka ih, oni su čistači, ne ja,
zbog njih nemam miševa, zmija i svega,
lasica i žaba...

Tako sam bar vjerovao i jazbinu im nikad
nisam tražio. Nadao sam se da ću ih u dvorištu
zauvijek i imati, makar
jednog potomka, ubojicu štetočina.

Jer izlaz je u sužavanju, konkretizaciji, ne u širenju.

Ta ljupka nada blaži mi samoću.

Ali zapanjujuće je koliko je organa i krvi
u tim malim tijelima:

bodljikavi pokrov ostavlja dojam
šupljikavosti morskih ježinaca.

Čemu očito proturječe

prizori iz vinkovačkih predgrađa.

LJUBAVNA 2011. (I BOG JE UMRO, DRAGA...)

Jutros mi je rekla dok smo prali zube,
zaljubljen si u svoju jebenu sintaksu i glagole,
ne u mene, i sve ono
što ja *jesam*...

I zar to nije *pervertiranje*?

I kako mogu pokraj nje ovakve, pljunuvši
krvavoplavu pjenu, voljeti više
gramatiku i pravopis.
I sve te imenice, prezente, future neke druge,
pravilnu uporabu genitiva, a ne nju,
ili recimo Domovinu.

Htio sam joj reći da su i njene sise samo
pitanje sintakse, stvar jezika i pravilne uporabe
(ali nisam znao kako, nisam imao ideje,
povlačeći tupi žilet preko obraza
napustila me inspiracija),

i dodatno pojasniti, draga, slušaj, domovina je
davno krepala, mrtvorodenče bez pelena,
iz čega proizlazi logična jednadžba:
domoljublje = nekrofilija,
i zar *to* nije *pervertiranje*?

I još je nešto rekla, ali nisam čuo,
zaokupljen već pitanjima sintakse
i pravilne uporabe svega.

SCREENSAVER, TEŠKE RIJEČI

Rasprostrt je nad nama i bdi je,
u šutljivom treperenju zvijezda, moćan i
paučinast, najstrpljiviji bog.
S prvim protezanjem udova miš je mrdnuo repom
i zije se razlio u svije(s)t.
U bezdanosti okvira ekrana,
stolova, ogledala i prozor,
rekonstrukcija simboličkog pisma.
Jutro je dvobojni Facebook iz čije svjetlosti vječne,
blažene plavkasto-bijele,
među zidove privatne i javne,
na klupice, parkove, ulice,
na mostove i stolove *Walkowa*
padaju teške riječi.
U čekaonicama trećega razreda,
na hodnicima bolničkim i životnim,
u galopu metastazirajući,
modeliraju ih lica i geste
u klingonske obrve i čela.
I s Mjeseca i svemirske postaje,
aviona putničkih i vojnih
spuštaju ih padobranski diverzanti,
iz oblaka olujnih i paperjastih,
na nas iz Boga i vraga,
po usnama, ušima i očima,
i u trokute od šalica kave,
moj Bože,
kako jednostavno, tiho i lagano
padaju teške riječi.

PROŠEĆI KAO HITCHCOCK (REKLA JE)

Okrenuvši naopako dvogled rekla mi je:
Tebe nema, nema te, naočigled nestaješ.
Sve si manji, ništavan, gubiš se, izgubi se.
I još sam čuo *prošetaj*.
Kao Kant u tri, ravno na minutu, budi nam orijentir,
budi znak za polazak
autobusa i vlakova.
Ogrni se u sablast, dobro će ti stajati.
Prdni, Schopenhaueru, to ti dobro ide.

Kondukter mi se povjerio:
Milka čokoladom topi se Mučnina.
Folije ne gore, no kasno je za etikete,
za sladostrasne rokove.
I još mi je došapnuo, slušaj ovu istinu:
od Hubblea pa naovamo oljuštila se sumnja –
teleskop je sumrak poezije.
Gledaj ove maglice, patuljke, crne rupe,
preoštri motivi,
tema sad je TEMA
i to je sve i sve je tu.

I kako je to čudno, kroz naopaki pogled,
obrnuti dvogled,
pozadinsko značenje.
I kako je to
mučno.

NEDJELJA POPODNE

Nedjeljom popodne,
kad skuham crnu kavu, utišam zvukove
i razmislim o svemu.
O onome što je bilo i što možda nije.
O životu, prijateljima, djevojkama.
O riječima koje su mi u pogodnom trenutku padale na pamet,
a nisam ih izgovorio. O stihovima koje nisam zapisao,
jer sam baš bio na biciklu, jer sam hodao ulicom,
radio bilo što. O razlozima rezignacije,
rutinama kaosa.
Jer nedjeljom popodne sve postaje neprozirnije i jasnije:
i to da sam sićušan spram nebodera, jer tako je programirano,
a neboder spram neba, jer tako je programirano.
Nedjeljom popodne, kad se čovjek rutinski ne ubija
isključivo zbog nekoliko prijatelja i gorke crne kave.
Filozofije i poezije.
Vjere u Boga, iako još nije povjerovao ni u jednoga.
Ali mnogi jesu, lijepo i potpuno, i ta mu je vjera dovoljna.
Tada želi prići prozoru i povikati među zgradama:
Ljudi, ta će vas vjera spasiti! Ljudi!
Ali nema ljudi među zgradama, možda čak ni u njima.
Nema djece s loptama i bombama:
pusta su ova igrališta.
U nedjeljna popodneva, kada smisao
ostaje bez stvari.

TOBOGAN

U svitanje, podne ili sumrak
izlazim u grad pomiren i svjestan:
Zapad je kazna za istočni grijeh.

Ali spoznaja ne utječe na poredak stvari
niti remeti mogućnost pristojnog života.

Tobogani su na svojim mjestima i
klinci se ljuljaju na ljuljačkama.

Klupe su pune umirovljenih čitatelja,
stvarnosnih horoskopa, lektorirane šutnje.

Trideset metara novih nogostupa,
dijalozi u konfliktu sa smijehom
i unatoč udjelu đavla:
lokalni mirišu dovoljno za poeziju,
djevojke premalo za prozu.

Prijatelj je prijatelj,
a kava i dalje ima okus kave.

Sunce sja iz vedrine, trava je postojano zelena.

Gledaj, draga, tonem u govna.

NEMETAFORIČNA PJESMA O GLOBALNOM ZATOPLJENJU

Otopio se svijet oko snjegovića
i sada je snjegović sam.
Prvo je vidio kako se tope ostali snjegovići
i sve njima u životu značajno.
Potom su tornjevi, stabla i bandere
potekli u kanaliće i šahte.
Iz očiju ljudi iscurio je vid
i ljudi su se istopili slijepi.
Sve ono do jučer neporecivo,
poput sumnje u bolje sutra,
oteklo je s kućama i autima.
Nebo se topilo i curilo na zemlju
koja je i sama otekla u more.
I stajao je snješko do koljena u vodi,
a potom se i voda otopila i nestala.
Snjegović je tako ostao sam
s besmislenom metlom
i mrkvom nasred lica.
Kuju će pojesti kad ogladni.

ŠTO BI FREUD NA FACEBOOKU

Imamo dva zajednička neprijatelja.

Doista, što bi Freud na Facebooku?

Ovo je pravo mjesto za tebe:

dobro utabanim stazama u pećinu.

Poznavajući te, sigurno bi dodao: Dečko, vrtić je u ordinaciji.

Imao bi profil s tisućama prijatelja

i svi bi ga poželjeli prvi. Kao Lambašu i Bareta.

Freud je i grupa s tisućama članova:

prestiz je biti na njegovoj listi.

Poznavajući ga: narativne bilješke, pronicljive i opširne,

i sve bi tumačio snova.

Ove simbole ne razumijem, ali ih razumijem.

Vječnost onkraj pismenosti, ovo je

katolički raj, mjesto po definiciji

ljubavnog zgusnuća.

I premnoge zato svrbi ona Stvar.

Svako je srce virtualni višak, tvoj

manjak u realnom, djevojčice.

A tvoja su filozofičnost i jezična perfekcija

posljedica traume, sasvim jasan simptom

svjesno zakamufliranog poniženja,

narcisoidnost,

grandomanija.

S Davidom Ickeom ne dijeliš samo inicijale.

Kad bih ga se usudio dodati

on bi mi u inbox: mi se znamo odnekud?

Doista, što bi Freud na Facebooku?

JUTRO JASNIJE OD HIROŠIME

Tanka crna crta je naoštren brid
krovova, dimnjaka i zidova,
granica krošanja i vjetra, fraktalnih snova.
Grižnje savjesti i sumnje.
Omeđen tankom crnom linijom
cvrkut je također tema
i svaki prezreni kliše u vitrini,
na stolu ili dvorištu,
što niče i raste, miriše i diše.
Konac iz čarape isprepleteno je uže za omču.
Brid šalice ulaz u kružni tunel tame,
i jedino svjetlo jureći je vlak,
čak i u crtićima.
Žiletom izrezano jutro, jasnije od spoznaje
da Hirošimu, kao odluku, čin i sve posljedice,
može podnijeti jedino
hladnokrvni gmazovski um.
Spoznaja jasna poput oblaka odvojenog
tankom crnom linijom
od plavokrvne pozadine neba.
Što vreba.

DINOSAURI

Možda je već prekasno za novi pokušaj,
za sve ovo iznova,
možda je ipak prekasno za nas.

Ptice su uspješno pozobale mrak
i sada cvrkutavo prijete:
kao da nisu mogli strašnije i bolje
divovski gmazovi prethistorije.

Um je maslačak na vjetrometini svjetla.

Čega bih se odrekao ako tako odlučim?
Svijet je prepun referentnih informacija
i odnekud dopire neprobojna glazba –
čovjek se upravo hvata za slamku.

Hodati gradom u kojemu ni povijest
nije napravila korak.
Pokušavaj, obalama između dvije brane,
tu gdje i ribe umiru zijevajući.
Dokazujući pritom vrlo hitnu potrebu
razvoja organa za disanje.

U vlastitom elementu, ali
izvan njega.

HELEX, TRAMAL I RAKIJA

Uzastopna širenja svijesti o sebi,
polagana, mučna i skokovita,
nalikuju buđenjima u fetalnom položaju...
buđenjima u točku singularnosti implodirane tjeskobe.

Jutros me na prozorima jave obuzela panika:
sve ovo bi moglo potrajati vječno.
A do tada...

Noći su moje prozračne i lake.
Koračam zaboravljenim mjesečevim stazama
i vode nad svodom osvjetljavaju mi put.

Znam, kristalna kugla vedrine može biti dodatni,
deveti dokaz porculanske božje opstojnosti...
samo da je nađem, smotam u stare novine i spremim.
A do tada...

Postoji li dovoljan razlog lebdenju u sreći?
Tuga je esencija prašnjavoga svijeta
koji su odavno ostavili graditelji.
Duboko u genima i visoko nad glavama
eoni sivila posipaju hramove,
putove, statue...

Usisan kući, jednu ću od njih smotati u novine,
odložiti u kutiju.
Odazvati se nekome na kavu ili čaj...
prijatelju, djevojci...
A do tada...

Promatraju me očima
starim tristo milenija.

FRAKTALNA (HRĐA DECENTRIRANOG SUBJEKTA)

I.

Razdijelili smo i ono malo što smo imali.
Vode pod svodom od voda nad svodom,
precizno kao nadu od budućnosti ili
guštera od repa.

U jari miniranih ljeta nizali smo ih po tračnicama
mekane i mrtve (poput onih ljudi što su
ležali po ulicama) čekajući satima,
vjerujući da će putnički za Borovo
opet jednom proći.

(Nad uzavrelih šinama danas još treperi
rascjepkana strpljivost).

II.

I ono što su dobili razdijelili su.
Sebe od sebe i košmare od ljubavi,
mukotrpno kao patetiku od lirike ili
poraze od srama.

Gle kako djetinjstvo otpada od zrelosti,
kako simbolika ostaje bez stvarnosti, falusoidna,
poput one kupole od tenka
na nuštarskome križanju.

Tablete za želudac ne smanjuju tjeskobu.

U slavonskim ravnicama
žučni je kamen postavljen za međašni.

III.

Među staro željezo
razdijelili smo Ciganima.
Sentiment do segmenta, hladnjak pokraj šporeta.

Fraktalno hrđaju semantostilemi.

Ovo deprimira kao stvarnosna proza, mislio sam naglas.
Onda čitaj poeziju, dobacio je lukavac.
Ostat će ti nešto, konzerva sardine,
mali plavi poni...
kojega je odavno razdijelila granata.

Precizno kao Russella od filozofije,
detonaciju od posljedice.

UVIJEK U POTRAZI (KNJIŠKI MOLJAC)

Sve češće mi se smuči od suživota sa mnom.
Glas poznatih pjesnika me živcira u glavi
dok čitam njihove zbirke,
pa tražim nove žrtve svojoj novoj poeziji.
Dvosmislena *Opomena pred utuženje* možda je ipak
samo primjerak hrvatskoga novogovora.
Ukolo širim ustajali smrad suicidalnih isparenja.
Želim završiti *Uvijek u potrazi*, prastaru novelu
o svim razvratnicama o koje sam se u životu spotakao...
želim napokon završiti sa svime.
Ponešto nalik Pink Pantheru
klatarim se između Kundere i Weiningerera.
Svagdan prošetati do knjižnice na *fejs*,
obići poruke, uredničke opaske...
Kolega, prepuni ste nekog negativiteta.
Nekog ogorčenja, rukopis je blokiran kao žiro-račun.
Trpam u ruksak sve nepročitane knjige
koje ne stanu na karticu,
a koje ću kasnije vratiti na policu.
Ispravljaajući pritom nacionalnost autorima
pored simpatično neobaviještenih knjižničarki.
Usput gubeći obeshrabrujuće retoričko pitanje za kraj.
Uvijek u potrazi za čim?
Da, kolega, rukopis je odličan, ali u ovome trenutku
to je pitanje savršeno irelevantno.

BOLESNIČKO POMAZANJE

Mi smo ti, između ostalog, najradosniji jebeni PTSP-ovci u državi,
uz treću kavu i zacakljena pogleda pojašnjava mi
Bojan, prijatelj i vršnjak,
i stalno se vraćamo na *to* mjesto događaja...

I nije li napokon vrijeme zatražiti sve ono
što nam nikad nije pripadalo, između ostalog,
i pomast za uši, oči i za kurac...
I nije li vrijeme napokon se baciti
u koju od dostupnijih ozonskih rupa
ravno u bezdanu tamu
šupka Velikog medvjeda, nije li, reci...

Sada kad smo varajući želuce iz dana u dan
dospjeli u godine da shvaćamo jedino to
kako nema ni lijepih ni ružnih,
već samo prihvatljivih i ne.

Nije li napokon vrijeme, jer između ostalog,
najmlađi smo PTSP-ovci u državi, još od nezaboravnog
Glavaševićevog glasa preko tranzistora:
Avetinjski prizori nižu se do beskraja,
kao da je proricao, *slutio*...

A mi ne prkosimo slutnjama, u prvoj osobi množine
mi smo veseli kurvini sinovi,
između ostalog, i opetovano navraćamo
na mjesto *urečenog* sastanka.

Pjevajući obgrljeni dok od ispuštenih vjetrova
omamljen šinobus pijano tetura
ravno u središte jebeno golemog sunca...
koje ovdje kod nas
svakodnevno zamire na istoku.

Doista, nije li napokon vrijeme?

DAN DRŽAVNOSTI

Crvena tipka i zelena tableta uspješno preveniraju
pokušaj nove reinterpretacije.

Poneki Hrvat možda naslućuje: Vukovar zapravo nikad nije pao.

Jer ako je doista sve vrijeme bio u nama,
tada je jasnije kakvi smo svi iznutra. Jao!

Čak i Davor Ivankovac, nepoznati pjesnik
iz Vinkovaca, koji unatoč svemu nije
pračovjek i nacionalist.

Što je za jednog Vinkovčanina čudo
samo po sebi neobičnije i veće od
hipotetskog buđenja u središtu ping-pong loptice.

A to može biti:

a) orgazmička bjelina;

b) arktička bjelina;

c) sljepoća iz romana Josea Saramaga,
i što je najvjerojatnije u ovom podneblju

d) katolička predodžba o Raju –
dosadnija i gluplja od nedjeljnih popodneva
po kvartovskim birtijama.

Uvečer, u smiraj, pred tv-ekranom:

vjerujem li u išta od navedenog?

KIP DOMOVINE 20**

O šnitama kruha Davor ima običaj
govoriti kao o *kriškama* –
kojima će nahraniti i nju i njega.

Danas mi fali svega 40 lipa
za pola velikog ili jedan mali,
veličine otprilike kifle ili peciva,
tko bi to više znao i razaznao.

Metaforizacija socijalnog stanja
dala bi se svakako iščitati u činjenici
da se *hljeb* od 70 deka može nazvati
prema univerzalnoj jedinici težine.
A otkako je stara *vekna* preimenovana u *kilu*
i dekagrami su se neosjetno smanjili u deke,
ta neuspješna pokrivala sve tanjeg i tanjeg.

Jutros sam uranio i s nekoliko prosjaka i žicara
pocupkujući na jutarnjoj svježini
strpljivo iščekujem prijatelja Davora –
e da mi ne promakne s 40 lipa
dok s velikim narezanim žuri nahraniti...
znam, nju i njega *kriškom*,
kriškom, dragi čitaocé, *kriškom*.

BRABONJCI

Razgovarati s njom bilo je uzaludnije
od novca utrošenog na biciklističke staze, te
preuske koridore smrti između parkirališta i kolnika.
Kad mi je rekla da sam najobičnije
govno od čovjeka
prvo sam se smrznuo, doslovce kao govno
posrano usred zime na nekoj ledini.
Potom sam zastao i pomislio, dobro je,
moglo je biti i gore,
na svijetu uvijek ima gorih stvari,
recimo, biti govno od Hrvata,
ili, pak, čovjek od govna.
Stoga sam neuvrijeđen nastavio živjeti
relativno normalnim životom
prosječnog govna od čovjeka.
Spotičući se povremeno o brabonjke.

POETIKA NAPETOSTI (INTERMEDIJALNA)

U kadru noge koračaju, koračaju, koračaju.

Sobnim vratima prilazi mi
serijski ubojica u pojam.

Napetost raste, sekundama prijeti *pucanjem*.

Netko bi se panično povukao u kut, sakrio se
iza vlastitih ruku, čupao si kosu sve dok mu sjekira u lubanji
naprasno ne prekine vrisak.

Netko, ne i ja. Za prethodne živote ne znam, ali u ovome
nisam ni ženskica s koledža, ni homić.

Noge u kadru koračaju, koračaju, koračaju.

Pucketanje dotrajalog poda, jedva čujno škripuckanje šarki,
i na vratima se pojavljuje
ženski predak, takozvana majka.

Stojim nasred sobe, uspravan, miran, *radostan*.

Kinder-jaje stišćem lijevom, osigurač je na kažiprstu desne.

Napetost raste prijeteći pucanjem. Osmjehujem se.

O *drugim* životima ne znam, u ovome je tako.

FANTOMSKI UD

Pornografija je također drugomedijski kod u poeziji.

Internet nudi neslućene mogućnosti neerotičnosti.

Videoteke vjenčavaju s kinima, mobiteli se
hvale na rođendanima.

U podstanarskim sobama studenti podstanuju.

Valjalo bi slušati profesore preživljavanja,
bilježiti zgusnuto, pedantno,
kopirati skripte od starijih, iskusnijih.

Bestidnost je dugotrajno strpljenje, piše
Pascal Bruckner u *Paradoksu ljubavi*,
po čemu sam ja najbestidnije stvorenje
u ovome dijelu galaktike.

Nakon teške nesreće amputirana mi je
zaljubljenost – što mi zasad nije
priznato za hendikep.

Još uvijek krajevi živaca
šalju impulse u mozak.

ANDROMEDA

A utorkom navečer opruženi u poluležećem položaju,
spuštamo vizire i palimo raketu.

Susjedna galaktika postaje nam nadohvat,
utorkom navečer, kada u svojoj eliptičnoj putanji
nad ravninom ekliptike Korado Korlević
i Ante Radonić znaju sve:

koliko je vode u kubnom metru Mjeseca,
a koliko planeta u desetak parseka,
i što je s tamnom tvari iako je tamna,
a što je s pozadinskim zračenjem iako je iza.

Utorkom navečer: imena svih kometa i za koliko će nas
promašiti, te zašto perigej ne utječe na Zemlju.

I kolika je nosivost nove indijske rakete
kojoj do jutra zaboravljam ime.
Ali oni ne, i to me smiruje.

Jedino na pozive obuzme nas očaj.
Tada mijenjajući frekvenciju nestajemo trenutno
iza horizonta zbivanja.

Jer utorkom navečer svijet je opet siguran.

BILJEŠKA (TJESKOBAN)

AS THE DARK WAVE SWELLS

Iz blizine. Ne mora imati veličanstvenu puninu
ponešto od svega što smo jednog dana
(možda je to bio ožujak)
osudili na uspjeh.
Svojstvo je prostora razvlačiti se u beskraj.
Vrijeme je žvakaća od koje propadaju zubi.

Čitao sam pjesnikinju čije su pjesme
melem za melankoliju,
zaljubio sam se u djevojku
koju sam susreo jednom,
na Facebook je nisam dodavao.
Njena sklonost poeziji, iz daljine,
omanje grudi, nepristajanje na kompromis.
Njeno nepravilno lice: ljepota je u nesimetričnosti.

I prijatelj za permanentne
dekonstrukcije Lacana,
kontrarevolucije,
raščinjavanje newagerskih močvara i kaljuža.
Jednoga smo dana, možda je već bila večer,
sjedili u centru kraj fontane,
sablasna je prošlost koegzistirala.
Štovali Kamova neupitnom preciznošću
Heisenbergovog načela neodređenosti,
Feynmanovih dijagrama.

Jer sve što je ravno laže:
na ljujački mogega mozga
pravci zatvaraju krugove kao
nesentimentalni ringišpil
koji teži razdiobi, cijepu.

Na granicama stvarnosti iskopani legionari
drže mrtvu stražu,
carevi su razvukli bijele linije po nebu.
Zvuk električne gitare.

ZABORAVLJENI BUMERANG (OPSESIVNO KOMPULZIVAN)

DAR

Jučer je opet naišla Ana
podijeliti sa mnom nisku novih mudrosti,
životnih istina neporecivih poput:
jebeš hrvatskog poduzetnika bez auta
i pjesnika bez autoreference!

Stoga kažem: *jebeš sve!*
Tobogan mi je najbolja do sada:
u njoj je sve klizilo lako i glatko,
i u nju i iz nje...

...a ovo gdje živim sigurno je Zagreb,
/mitsko mjesto Domovinskog rata/
jer ovo je Selska 116c
s lavorom, krevetom i stolom pretrpanim knjigama.
Ali kamo nakon tobogana, kako dalje
kroz ovu hrapavost (jezika i teksta)?

Izluđuje me susjedov pas, noću.
Danju, nervira me susjedova kosilica.

I nitko se nije opet bacio pod kombajn,
te je ovršeno dodatnih sto jutara.

.....

Jebeš sve, potpuno se slažem.
Život je dar
umotan u šmirgl-papir.

JEDNA NOĆ U NUŠTRU (A. D. 1991)

Prije chemtrailsa po svodovima
i screensavera na ekranima
dočekali smo baka, sestra i ja
duboku noć u kući najbliže rodbine.

Razgovaralo se dugo, tiho odvagivala budućnost
pod tjeskobnim žutilom sa stropa,

a bratić je crnom masnom bojicom u bilježnici
obojio cijelu stranicu. *Okrećeš, okrećeš,*
i najedanput BUM, pojašnjavao je,
iznenadi te noć, najcrnija tama.

Prije ulične rasvjete baka, sestra i ja odabrali smo
najduži od tri moguća puta kući: od Khuenovog dvora,
nizbrdo Kozarčevom, pa Željezničkom...
i jesmo li ikada stigli?

S vrha Kozarčeve preko valovite ravnice
naslućivao se Osijek, fakultet filozofski
i novi srednji vijek;
dolje, kraj ceste u tami, prije mjesečine
i uličnih svjetala,
parkiran auto, spuštена stakla:

How soon is now.

JEDAN NUŠTARSKI DAN (A. D. 2011)

Ponoćne limenke na psećim repovima
i proklinjanje onih koji su tradiciju
prenosili na mlade.
U dubinama, buđenja usnulih nemani.

Pijetlovi predviđaju prve detonacije
alarmirajući sirene najhitnije pomoći:
ovdje i traktori odlaze u raj
dušom i tijelom bačenih na posao.

Prognozirano je: dvije usporedne strelice na nebu,
kvadratić s brojkom
i susjed u terminalnom stadiju.

Marko je zadavio bratovog ljubimca
i policija stiže otkud vjetar puše.

A Zoran se također pokušao objesiti,
kao i ja, al' su nam *doskočili*.

I svi smo *opet* tu i u pravilnom ritmu
cijedimo sumnju, gađenje i sram:
derivate postojanja, kao
napitak iz šljiva ili žuč iz bližnjih.

NEUTRINO, ZA ŠANKOM

I nenadana pojava čestice brže od svjetlosti
(aktualiziravši problematiku vremenskih putovanja)
zatekla me također spremnog
/nalakćenog naravno za uglačanim šankom/
na posljednjoj stranici dnevnih novina,
posljednjega dana života
kakav smo do tada poznavali.

I obuzeo me nekakav nejasan osjećaj,
nalik riječi *starmalost*,
nerazjašnjivi osjet nalik podrugljivom
bockanju Sudbine na Facebooku.

I okružen neznancima za šankom *Malog Etna*,
a svjestan nemogućnosti bilo kakve pomirbe,
htio sam povikati: Ljudi, šta vam je? Nema nazad!
Htio sam povikati okružen neznancima,
ali pomiren sa svime, sa samom nemogućnošću,
samo sam se osvrnuo i snuždio,
uzdahnuo, odahnuo,
moje se oko obrnulo u sutra.

U subotnja jutra vesterni su režirani
za male ekrane – što ne znači nužno
da će nam se nešto vratiti kao bumerang: poput
egzistencijalnog debakla iz nedjelje u petak.
Budućnost je pakao, mi smo vremenski putnici.
Samo to je izvjesno dok sijedimo za šankom.
A Doc Holliday još uvijek je brži
od velikog hadronskog sudarača u CERN-u.

I, ljudi, nema nazad, dok sjedimo nalakćeni za
uglačanim stolovima,

postoji samo naprijed i ravno,
i postoji mala i nejasna primisao
o mogućnosti gašenja vremenskoga stroja.

TITLOVI

Stalna je jedino *opasnost* od pjesme,
čak i ponedjeljkom navečer,
nakon jedva dočekane crkavice,
pomišljam u *Papagaju*, s prijateljima za stolom
hvatajući nepovezane fragmente razgovora,
poput pogrešnih titlova za *Avatar*.
Natašte progutane tablete za smirenje
zalijevam pivom, mislim o motivu
nespoznatljivoga zavičaja iz Rezanja magle.
Školarci pod laganom kišom i preteškim torbama
čekaju svoje autobuse.
Auti iz Jelačićeve cijelu večer mi blicaju u oči.
Uživam u sporosti,
ništa mi ne izmiče kontroli.
Ljubazni su, piju kavu, cappuccino, puše.
Uobičajeni razgovori, ugodno je
i zahvalan sam na tome.
Dolazi autobus, djeca nahrupljuju na vrata.
Ovo je nova pjesma, sjetim se
i pišem ju na mobitel.
Kome ću je poslati?

SPAS ZA SLAMKU

A možda će jednom nad nekog saći zaključak:

u njima je tražio samo spas za slamku.

Tražio je u njima (pokazat će se, uzalud), taj besramno cenzurirani Ja,
a pri samom kraju kontrolirane panike,
oprost za sve ono što jest i što nije.

Tražio je u njima,
očajno prisutnih tijela
i pogleda svrnutog s neugode i srama.

I razotkrit će se jednom:
nada u minimalnu mogućnost kompenzacije.

Džepovi natrpani vrećicama smeđeg šećera
na užicanim prijateljskim kavama;
mirisi ispućanih kokica, malih smrznutih eksplozija,
dok s *Oriona* sliječemo na bojno polje Vinkovce;
čokoladice iz Konzuma u vrećicama kruha od neprosijanog brašna
za jedva namaknute 3 kune i 63 lipe;
razvijena monstruoza tolerancija na višestruke doze
zelenih, bijelih i smeđih;
i besmislena glancanja ogledala
koja suviše ne mijenjaju sliku
sada već standardno sve sivlje svakodnevnice.

Jednom će profesori znati: besmisleno kao
krumpiri bez ulja i soli
na tisuću i drugi način.

CRNI FLOMASTER

Na stupu podno nebodera neki je optimist
oglasio zapovijed: PRODAJEM PLAC.
Crno na bijelo, printano, A4.
Ta odsječna kratkoća šizofrenom subjektu
prejasan je imperativ: Ti to moraš kupiti!
Nad C je naknadno pridodana kvačica.
Crnim (naravno) flomasterom. Cinični lektor
ili duhoviti pesimist, mislim prolazeći pokraj,
ovolika kvadratura mora biti neiscrpna.
Domahujem kolegici, pozdravljam se s prijateljem.
Žurim prema kolodvoru.
Nostalgiju za danas mimoilazim,
nema tamo nikoga.
Ravnodušno razmišljam, polagano dišem.
Što bih drugo trebao?
S oglasa su otrgnuti
svi telefonski brojevi.

KVIZ NEZNANJA

Vremena za konačni odgovor
nikad nije bilo više, prijatelji moji...
i smjestimo se najudobnije
(kraj prozora i polunapunjenih čaša mlake vode)
u stolice tvrđe od ovitka ovih knjiga.

Lakomisleno gutanje desetaka miligrama
novih teških misli
ne može promijeniti mnogo: neumoljivost voznih redova
i redova u vožnji, pomirimo se s tim,
a namakanje Petit keksa u kavu
slabo je jamstvo prebukiranoj memoriji.

Reći nešto nesuvislo, učiniti drugi korak,
(između sve rjeđih odlazaka)
ne mora se nužno danas;
pozvat je na čaj, zakazat vrijeme prijatelju,
učinit bilo koji od sinonima dolaska...
ne mora se nužno sutra.

Rezignacija je poremećaj u svijetu optimista
i pravilnosti u kaosu napraviti će svoje.
Noći su kviz u kojima puls na jastuku
otkucava vrijeme
preostalo za pitanje.
A kaos će učiniti svoje.

ZATIŠJE

U svitanju konkretno vidim stvari,
ali pomisao na *to* dolutali je metak u prsima i glavi
gdje ništa osim metka
više ne bi smjelo zalutati.

Dok sjedim na rubu kreveta
treptaji su kratkotrajna gašenja svijeta.

Imala je svega osam minuta do polaska,
možda više nego ikad,
i kraj ceste pored *Walkowa*
iz kojega je Hendrixov *Manic depression*,
a padale su po nama neke vinkovačke kiše...

(Kasnije ću *izguglati* cijeli tekst
i pomiriti se s tim.)

Iščekivanje dominira cijelim svijetom
ujutro na rubu tople postelje,
kad ništa više ne smije dolutati,
a vrata susjedne sobe osvanula su zatvorena.

Bože, zašto mi to čine?

Između kratkotrajnih gašenja na rubu,
tiho i polako,
jedna po jedna,
stvari gube konture.

DEAKTIVACIJA (NEUROTICAN)

NESENTIMENTALNA PRIPOVIJEST O KIŠI

Ne znam kako je drugdje, ali ovdje kod nas je ovako:
kuće uokolo imaju rine. Dobro,
znam kako je drugdje, tako se samo kaže.
Ono bitno je da se kiša s krovova slijeva u njih i
otječe dalje, sve do okomitih zatvorenih cijevi na svakome
ćošku kuće i spušta se ravno dolje, kroz otvor u kanaliće.
Ili ostaje ležati u dvorištu, kako kome.

Ne znam za druge, no naše su rine dugo vremena stajale
izbušene gelerima, gdje gdje i potpuno prekinute izravnim pogocima.
Kiša je iz njih curila, šikljala, poskakivala, kapala,
uvijek pravilno, a ovisno o intenzitetu padalina i
veličini i položaju rupe. Tako je to bilo.
S vremenom sam cijeli sustav naučio napamet i
uvijek pratio otkrivajući pravilnosti.
One su bile bitne, te pravilnosti, jer svemu su davale smisao
i kada bih ih pri svakoj kiši opet iznova zapazio bio sam siguran
da je sve u redu i na svome mjestu.

Puštaju na sve strane, kao život, znala je govoriti baka.
Za beskrajnih polutamnih i tihih popodneva sjedili smo
radeći štogod, čisteći grah, narezujući mahune, i slušajući curenje.
Kapanje u zdjele raširene po sobama, s navrat nanos
najlonima i daskama pokrpanih stropova.
Čekajući bolje dane, bez kiše i granata.

Ne znam za druge, na našu kuću i okućnicu tresnulo ih je
više od dvadeset.
Prema *repiću* projektila i veličini oštećenja mogao se precizno
odrediti kalibar, a rupe u zemlji otac je zatrpavao lopatom
ili naprosto zagrtao čizmama.
Koja je ova, pitao sam jednom prevrćući repić po rukama.
Slegnuo je ramenima, *od petnaest više ne brojim*.

Šteta, pomislio sam, sad nikad nećemo znati točan broj.
Jer i ja sam se izgubio u brojanju i uhvatila me bojazan
da bismo se i drugdje mogli pogubiti.

Tako je to bilo, doista. A sada su oboje mrtvi,
ostao sam samo ja.
Godinama kasnije, osim stropova i krova, s obnovom smo
dobili i nove rine. Kiša se opet uredno slijeva
u metalne žljebove duž krova,
odatle kroz okomite cijevi na ćoškovima i ravno dolje
kroz otvor u kanaliće...
Sve je opet jednolično i monotono,
a izbušene rine odavno smo razdijelili Ciganima.

Ali ne, čekajte, priznat ću vam nešto.
Te su izbušene rine još uvijek tu, na kući, i puštaju na sve strane.
Ne znam kako je drugdje, ali kod mene je tako.
Mislite da pretjerujem i bulaznim, ali doista,
kad rominja ili pljušti ja stanem i gledam, i sve jasno vidim.
Puštaju na sve strane, kao nekad.
To me veseli.
Jer sada sam ostao sam.
I tako će biti do
kraja.

KNJIŠKI MOLJAC II (KUHINJSKE NEBULOZE)

I.

U *svemu ovome*, nastojeći iznaći rješenje za *nešto*,
u mrežu mojih misli uletjela je zunzara.
Dobro došla, zunzaro. Lijepo je opet vidjeti mene.
Strpljenja, molim, notes plavih korica uvijek je pri ruci.

Što sam zapazio s godinama, *što* naučio?

Jim Morrison mi nestaje na majici. Blijedi.
Kako *to* objasniti, svemu dati smisao, naći višak značenja?

Iskustvo: usporediti sadašnju situaciju s prošlima.
Izvuć' neki zaključak, naći slamku spasa. A ja?
Zaključak povlači mene: nastojim pronaći riječ za *bilo što*.

Sudbina je na mladićima kao divovska odjeća na patuljcima,
kaže Kundera u *Šali*, a na meni pucaju
šavovi i dugmad.

Od koje to riječi, zunzaro?

II.

Jaje se opet prekuhalo, palačinka zagorjela, i sve po redu,
uzavrelo, prekipjelo.

Ali, pitam se s kuhačom u ruci, što su me *godine* naučile?

Gubitku svih iluzija prethodi njihovo pronalaženje, zunzaro,
možda samo to, i da tako mora biti, slijedom stvari:
imati da bi se izgubilo, prizvati da bi se odagnalo.

I potom, napokon si priznati da
nikada nećemo imati djecu, barem ne ovakvu,

othranjenu u srušenim kućama, uzdignutu nad zgarištem knjižnice.
Bile bi im tijesne ove maslinastozelene,
a ova je na meni kao salivena.

Kako i ne bi: držala je crtu na rubu faširanog grada,
kao danas ja, pokraj plinskog štednjaka,
s tavom u ruci i posoljenim bombama.

III.

Nedavno sam kupio tu stvarčicu i stavio je na njeno
neprisposobivo mjesto: točno između
kožnih radnih rukavica i drugog sveska romantičarske antologije.

I možda ću te mlatnuti njome, zunzaro.
Ali nije predviđena za to, ne u mojem svijetu.

Zapleo sam se ovdje, kao i ti. Doviđenja, zunzaro, gotovo je.

Hrvatsko je pjesništvo bez struje, vode, plina,
ali notes plavih korica uvijek je pri ruci.
Jesi li i ti muha takve mreže ili nužno moraš biti
mreža takvim muhama?

Gdje su pauci naših paraliza?

Doviđenja, zunzaro. Prekasno smo shvatili,
prekasno za sve:
Anđele čuvaru zamjenski je sedativ za djecu.
Bakini pripravci s kraja osamdesetih.

Ali život je simptom koji suzbijamo miligramima,
nuspojave nas čine individuama.

Od danas sam sretan, s uputnicom za budućnost.

Stoga sam uzeo tu stvarčicu u ruke.
Malo je promotrio.

Rekao: Jebeš ovu stvarčicu!

PRAG BOLI

Napustit ćemo učionicu prije nego nešto
izmakne kontroli.

Najljepšoj guzatoj polaznici tečaja
bezuspješno hvatam pogled.

Smrt izazvana strujnim udarom
nastaje zbog paralize dišnih organa ili
prestanka rada srca. Rekao je
mladi profesor, bez ironije.

I ne bez ironije dodao: Buka od
sto četrdeset decibela označava
prag boli.

Nad nedalekim kružnim tokom
Sunce je vječna
termonuklearna eksplozija.
(Gradski autobusi, radnici razbijeni kao protoni,
neprimjereni jutarnji
radio program.)

Noćas mi je mobitel spuznuo s jastuka
pod rebra
otisnuvši u kožu jedan ključni sms,
nekoliko brojeva
i njenu fotografiju:
na tamnoj web stranici dovoljno za dokazati
teoriju zavjere.

Oko druge pauze počinjemo shvaćati –
svi smo bili oteti:
kuharica s pudlicom,
polupismeni soboslikar i
filozofski nastrojen
slobodni zidar.

STAKLENE OČI

Jednoga dana u životu pred ogledalom
uznemirila me kletva o
nebeskoplavim očima bez zjenica.

Nalik zvuku istiskivanja tableta:
dvije smrznute kuglice iz Kristovih su očiju
kvrcnule u lavabou.

Bio sam tada mali u životu,
a u međuvremenu sam uvidio
da za razliku od rata
život nikad neće početi.

Zvuk protonskog sudara nebeskoplavih
klikera bez zjenica, ispaljenih palčevima
u subatomske crne jame.

Otada sam odrastao i podigao pogled.
Plavooki Krist iz ogledala je šaptao:
Što moraš, učini brzo.
I mahnito i smireno skupio sam ono
godinama opsesivno skupljano:
bezvrijedne poštanske marke i
sličice nogometaša (Italy 1990; USA 1994),
Cro Army i *Životinjsko carstvo...*
Svi dokazi su uklonjeni osim
nepravilnog kruga paljevine
u stražnjem dijelu dvorišta.

Gle, preko ulica i plotova, između novih kuća,
još se vidi peron, najkraći na svijetu.
Na njemu je sam, iščekuje,
dječak pod kapom Andrije Marića.
On se jedini ne boji.

PLAVO

Tko bi ikad rekao, tih i samozatajan.

Kose plave i očiju plavih, najljepše mu pristaje
ime uokvireno plavim.

To je i provjerio
improviziravši na kompjuteru
(znatiželja je bila jača).

Ali tako je na Facebooku, prošlo mu je glavom,
ime okruženo plavim, a tu je čak i slika.

I najšturije obavijesti
s ponekim tipfelerom i
listom ožalošćenih
benzodiazepina.

KAPITULACIJA

Sinoć si hodajući širokim
mokrim ulicama kući
poput restauriranog grčkog boga
stvarima uzimao mjeru.

Jutros te na dvorištu
kroz oči susjedine mačke
nenametljivo pogledalo postojanje.

Ako ste zaboravili uzeti svoje tablete
u uobičajeno vrijeme,
uzmite ih čim se sjetite.

U snovima zapinješ o riječi
koje sada uokolo lebde bez težine –
mimoilazeći spašene na jutarnjim misama
riječi su ti grane žalosnih vrba.

Pojedinci mogu ući u maničnu fazu:
to je karakterizirano neprimjerenom srećom,
neobičnim idejama koje se brzo mijenjaju,
poezijom.

Putanjom trgovina – pekarnica – internet
rutinski odrađuješ dnevni trening
veleslalomске utrke:
nula promašenih vrata za
osobni i nacionalni rekord
ispijanja crnih kava.

Popodne otvoriš knjigu.
I reče Bog: *Dotle, dalje ne.*

SLABO TROTOČJE TEKSTA

Vrebat i nad gradom u iznošenoj vijetnamki
(u međuratnom razdoblju) možda je ipak
prvi znak za uzbunu.

Stisnut vlastitim šakama, biti zbirka
(u džepu) Marka Pogačara.

Ući u tekst, biti meso za usne,
biti patetika
depatetiziranom svijetu.

Duhovitost je kost hegelovske večere, pojasnio sam psu,
koju ću oglodanu zakopati u dvorištu.
Moj rustikalni subjekt prosuđuje o svemu:
neisplaćenim alimentacijama gospodina Jahvea,
ideološkim sablastima postpovijesnoga Zapada,
slaboj točki najslabijeg trotočja...
odlučuje o ljubavi.

Kako 2011. pisati
metatekstualnu poeziju?
Ovo je vrijeme lascivne gustoće.
Kako učiniti bilo što sa slovima?
Okretači klepsidri štrajkaju žeđu.
Eshatološki val zapljuskuje
oazu.

Davor Ivankovac

Rođen 1984. u Vinkovcima. Diplomirao hrvatski jezik i književnost i knjižničarstvo na Filozofskom fakultetu u Osijeku. Piše poeziju, prozu i književnu kritiku. Za književnu kritiku nagrađen Poveljom uspješnosti Julija Benešića 2014. godine. Dobitnik nagrade Lapis Histriae 2017. za kratku priču „Ponedjeljak“. Poezija mu je prevedena na nekoliko jezika i zastupljena u nekoliko domaćih i inozemnih panorama i antologija. Živi u Nuštru, radi u Vukovaru.

Objavio dvije zbirke poezije: *Rezanje magle* (2012; nagrada Josip i Ivan Kozarac za 2011. godinu) i *Freud na Facebooku* (2013; nagrada Goran za mlade pjesnike za 2012. godinu i nagrada Kvirin za mlade pjesnike za 2013. godinu).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 49

Davor Ivankovac

FREUD NA FACEBOOKU

© 2018 Davor Ivankovac

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2018

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© chagpg / Fotolia.com

ISBN 978-953-345-573-0 (HTML)

ISBN 978-953-345-574-7 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-575-4 (PDF)

ISBN 978-953-345-576-1 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 2012.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**

**Projekt Besplatne elektroničke knjige [BEK]
financijski podržava Zaklada “Kultura nova”.**